

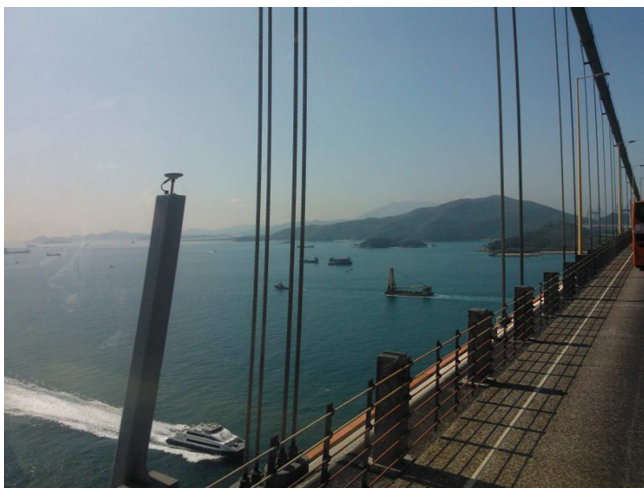
Bij Jaisalmer, in de Indiase deelstad Rajasthan, vind je kamelen. Je vindt er heel veel kamelen. Bezoekers van de stad komen voor de bijna Middeleeuwse sfeer die je in het stadje vindt. En ze komen ook naar de Thar woestijn die ten westen van Jaisalmer ligt, waar dus al die kamelen geparkeerd liggen. De gedachte is dat je daar *de* kamelentocht maakt die start tegen zonsondergang. Tegen dat tijdstip is het dan ook verreweg het drukst. De chauffeur kijkt zoekend rond, alsof hij de beste kamelendrijver voor ons probeert te vinden. Maar hij kent er ook niemand en wijst aarzelend naar een willekeurige jongen die bij zijn kameel zit. Voor hem tien anderen natuurlijk. Maar wij weten het ook niet beter en lopen naar de jongen toe. Nu begint het onderhandelen, over de prijs van een rit op zijn kameel en op de kameel van zijn maatje, naast hem. Al snel zou blijken dat wij onderhandelen vanuit ons Westers begrip en dat dit heel iets anders is dan hoe zo'n jongen denkt. Wij denken dat een ritje van anderhalf uur wel mooi is. Drie kwartier heen, de zon zien ondergaan, dan weer drie kwartier terug. De prijs die hij noemt is veel te hoog voor 1,5 uur. Vinden wij tenminste. Hij wil graag verkopen en de prijs daalt uiteindelijk tot een aanvaardbaar niveau. Het is best leuk op een kameel. Je zit vrij comfortabel. Je zit hoog. En het is stil in de woestijn. De jongen spreekt wat Engels. Hij vertelt dat zijn kameel Michael Jackson heet. Of daar nog een aanleiding voor is, vragen wij, voor die naam. Hij kijkt niet begrijpend om. We verduidelijken onze vraag met geestige opmerkingen over wat die kameel zoal doet om zo'n naam te krijgen. Maakt de kameel rare dansspasjes? Zingt 'ie ook? Dat soort vragen. Maar onze kameelchauffeur heeft nog nooit van Michael

Jackson gehoord, begrijpen we even later. Een toerist stelde hem de naam voor, en die naam heeft hij toen maar gekozen. Waar hebben we dat meer gehoord?

Na drie kwartier wordt de kameel op de handrem gezet zodat wij van de nu snel ondergaande zon kunnen genieten. Daarna is het tijd om terug te keren. Denken wij. Maar daar heeft onze kameeldrijver nog niet zo'n zin in. Of we toch niet langer op die kameel willen zitten. Ja, dat is misschien wel een aardig idee. Zo vaak zit je niet op kamelen, en zeker niet in de Thar woestijn. Als we er nu eens een kwartier bij optellen heen en dus ook een kwartier terug? Er moet natuurlijk wel een nieuwe prijs worden onderhandeld. Vanzelfsprekend. Ik denk dus aan ongeveer $1/3$ meer dan wat ik nu afgesproken heb. Maar dat is Westers denken. De kamelenjongen legt uit dat als hij dan met ons terugkomt, er verder die avond zeer waarschijnlijk geen toerist meer van zijn diensten gebruik gaat maken. Bijna iedereen komt voor zonsondergang. Als wij nu langer willen dan wil hij duidelijk meer geld dan $1/3$ meer en maakt het hem helemaal niet uit hoelang wij dan op zijn kameel blijven zitten. Een half uur extra? Best. De rest van de nacht? Ook prima. Niks uurprijs! Ik begrijp het eigenlijk wel, zijn visie. En hij vraagt het - als ik nee had gezegd was hij teruggekeerd, daar ben ik van overtuigd. Hoog boven de grond maken wij een nieuwe afspraak. Maak er maar een uurtje extra van en wij betalen je meer dan $2/3$ extra ten opzichte van de eerste prijs. Iedereen tevreden!

Michael Jackson, India

Op weg naar Disneyland met de bus in Hong Kong